

2011 m.
Liepos 3 d.
Nr. 7 (26)
Leidžiamas
jau 2 metai

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išeina mėnesio pirmą sekmadienį
Kaina 1 Lt.

Mieli skaitytojai,

Sveikiname laikraščio skaitytojus su valstybės (Lietuvos karaliaus Mindaugo karūnavimo) diena.

Redakcija

DIDIEJI ŽEMAIČIŲ KALVARIJOS ATLAIDAI

Kun. Gintautas Jankauskas
Ariogalos parapijos klebonas

Kaip kasmet, taip ir šiemet nuo liepos 1 dienos vakaro iki liepos 12 dienos Žemaičių Kalvarijos šventovėje vyksta Didieji atlidai. Šioje šventovėje Gerasis Dievas vėl susirinkusiems dovanoja savo malonių lobyną. Čia yra Švč. M. Marijos stebuklingasis paveikslas. Suklaupę prie jo ant kelių vėl apgailime savo praeities klaidas, nuodėmes. Prašome atsivertinimo ir dvasinio atsinaujinimo malonių. Apmąstome Viešpaties kryžiaus kelią ir šaukiamės dangiškosios Motinos Marijos – Krikščioniškų šeimų Karalienės – užtarimo.

Žemaičių Kalvarija rašytiniuose šaltiniuose pirmąkart paminėta 1253 m. Miestelis įsikūręs prie Varduvo upelio, kuriame, anot legendos, buvo krikštijami žemaičiai. Krikštijamieji gaudavo naujus vardus, ir dėl šios priežasties upė pavadinta Varduva, o šalia esantis kalnas – Šv. Jono Krikštytojo kalnu.

Nuo XVII a. vidurio Žemaičių Kalvarija ėmė garsėti stebuklingu Švč. M. Marijos su Kūdikiu paveikslu ir Švč. M. Marijos Apsilankymo atlidais.

Atkūrus nepriklausomybę (1918 m.) ir įsteigus Telšių vyskupiją (1926 m.), Žemaičių Kalvarijoje įkurdinti marijonai, kurie čia pradėjo veikti nuo 1927 m. Marijonai čia turėjo pradžios mokyklą, dirbo su jaunimu, rūpinosi kopylių atnaujinimu.

1987 m. liepos 8 d. Žemaičių Kalvarijoje iškilmingai paminėtas Lietuvos krikšto jubiliejus. Artėjant Krikšto jubiliejui tuometinis Telšių vyskupas kreipėsi į popiežių Joną Paulių II, prašydamas Švč. M. Marijos Apsilankymo bažnyčiai suteikti mažosios bazilikos titulą. Šis titulas Žemaičių Kalvarijos bažnyčiai suteiktas 1988 m. gegužės 6 d. 1989 m. miesteliui gražintas senasis Žemaičių Kalvarijos vardas.

KAS MES ESAME?

Rasa Masaitienė

Visi mes taip panašūs ir tokie skirtingi!
Tokie dažnai liūdi, nedrąsūs ir nesuprasti.
Tokie su šypsena mes gražūs! Ir atrodome tokie laimingi!
Kai šypsomės, mes tampame ir geresni, ir gražesni, o ypač jaunesni!
Gerumo niekada per daug nebūna.
Skausmus dalintis gal tik ne kiekvienas sugebės.
O geras žodis ir nuoširdus šypsnyš,
Netgi didžiausią sielos žaizdą užgydyti padės.

Iš tikrųjų – kas mes? Pirmiausia, visi esame žmonės, turintys gražiausią Dievo dovaną – gyvenimą. Kaip diena ir naktis, taip gėris ir blogis būna šalia todėl, kad žmogus – kūrinys, turintis sielą. Joje pinasi taip skirtingi jausmai: aistra, pavydas, baimė, išdavystė, ilgesys, kerštas, nusivylimas, drąsa, godumas, pasiaukojimas ir viską jungianti – Meilė! Didžiausias džiaugsmas – teikti džiaugsmą kitiems! Gyvenimo paslaptingas laikinumas, trapumas ir prasmė – kaip vitražas, susidedantis iš daug spalvotų stiklo šukių.

Žymusis filosofas Volteras pasakė apie žmogų: „Amžinybės reikia pažinti jo sielai. Bet vienos minutės pakanka jam sunaikinti“. Žmogaus trapumas ir laikinumas, jo grožis ir, deja, žiaurumas. Nepaaiškinami žmogaus sielos labirintai. Vienas žmogus yra mielas, o jo gerumas ir šiluma – viskas!

Kas mes esame? Žmogus kartais pats savęs neatpažįsta, kaltina kitus. Bet kaltė atsivertė prieš patį save... Taip, mes tokie panašūs ir tokie skirtingi! Nenugrimzkime į egoizmo ir godumo duobę, matykime šalia savęs toki patį žmogų. Tegul gerumas ir širdžių šiluma taps duona kasdienine. Mes „valgysime“ jos visi ir tarsi šviesa ji bus nesibaigianti, kaip beribė Meilė Dievo ir žmonių širdyse....

LAIMINGI BŪKIME

Sofija Norkuvienė

Laimingi būkite, gerieji žmonės,
baltais chalatais ir tauriom širdim,
kada įveikę negalią ligoniai
palieka Jūsų globą su viltim:
ir vėl, ir vėl dar pasiryžta
ieškoti prasmės kasdieniniuose darbuos.
Laimingi būkite kada
iš darbo grįžtat
su švento nuovargio žyme veiduos!

TIKSINT LAIKRODŽIUI...

Virginija Milerytė - Paulauskienė

Toj tyloje, kai tiksi laikrodžis ant sienos
Ir kai, tartum pro šalį, slenka tavo dienos –
Tu skaudžiai supranti, kad negali nei dingt, nei išgaruoti,
Kad dar turi šiame gyvenime kažką tai atiduoti...

Mylimam žmogui, gal anūkams, gal vaikam...
Koks skirtumas, jei jų ir neturi – bet kam:
Praeiviui, elgetai, ar šiaip paklydusiam,
Gal būt, netyčia kelyje paslydusiam...

Nusišypsok nuoširdžiai, tai – paguoda –
Ne vien tik pinigingsi duoda.
Padovanoki sielos šilumos,
Linkėk vilties, ramybės, Dievo artumos.

Tava širdis pajus, kad palengvėjo,
Kad ne pro šalį tavo dienosėjo...
Pasaulis, mat, jau taip sutvertas –
Kas moka tiksliai imt – tas nieko vertas.

BRANGINKIME VIENI KITUS

Sofija Norkuvienė

Branginkime vieni kitus visa širdim,
(nors ji kas kartą vis labiau pavargsta...)
Beviltiškai trumpėjęs laikui ateitin,
ar jo brangių minučių neišbarstom?

Ištieskime pagalbos laukiantiems rankas,
kol jos lyg paukščio sparnas judrios, šiltos.
Gal per putojančias gyvenimo rėvas
nutiesime širdies gerumo tiltus...

Kol vaikštome žalia žeme po viena saule,
sakykime gerus žodžius laiku –
tada jau bus vėlu, kai bersim smėlio saują
kapų tyloj ant draugo palaikų.

APLINKOS ĮTAKA SAVIJAUTAI

Rita

Žemė – gyvas darinys, kuriame yra ir sveikatą gerinančių, ir bloginančių dalykų.

Požeminis vandens tinklas yra panašus į žemės paviršiaus vandens tinklą.

Gelmių vandenims itin jautrūs vaikai, silpnų plaučių žmonės; kitiems – bus sunkiau susikaupti, skaudės galva; treči – blogai miegos, juos kamuos nakties košmarai. Kartais užtenka perstatyti baldus ir liguisti pokyčiai retėja ar visai išnyksta.

Neveltui senovėje vietą sodybai pasirinkdavo ten, kur įsikurdavo gandrai. Jie itin jaučia gelmių anomalijas ir peri tik saugioje ir švarioje vietoje.

Nemalonus jausmas apima būnant pastatuose, stovinčiuose buvusių kapinių ar kruvinų mūšių vietose, taip pat namuose, kur anksčiau gyvenę žmonės daug kentėjo, sunkiai, sirgo, mirė. Posakis „paliko savo pėdsaką“ tinka visiems, ne tik išėjusiems. Mes nuolat paliekame minčių, norų ir darbų pėdsakus. Jų lieka visur, o ir kiek jų susikaupė per visą žmonijos istoriją!

Suprantame, kad praeities dori ir taurūs žmonės daugiau mums paliko malonių vietų, negu yra nepalankių gamtos anomalijų. Juk didžiausia ir baisiausia natūrali anomalija- nedoras, piktas, linkęs nusikalsti žmogus.

Svarbiausias sveikatos ir jautrios aplinkos šaltinis – ten gyvenančių žmonių širdies šiluma ir dvasios šviesa. Skaisčios mintys, taurūs jausmai ir geri darbai sukuria žmogui tarsi nematomą gaubtą, saugantį nuo nepalankios gamtos ar vietovės.

Bendraudami su šviesiais, skaisčiais žmonėmis jaučiame Dievo malonės lauką. Šio lauko pėdsakas lieka ir jiems išėjus. Tai, kad mūsų darbai tebegyvena žemėje, įrodo išskylančias praeities įvykių scenos, išlieka vaizdai ir net garsai. Dažniausiai tai stebima sugriautose šventovėse.

Tad nepamirškime svarbiausių sveikatos ir jautrios aplinkos šaltinių – savo širdies šilumos ir dvasios šviesos, palaimos ir sielos atgaivos pabuvojus šventoje bažnyčioje po gyvybės energijos „antena“ – kryžiumi.

Jūsų žiniai:	2 - 12 d.	- Žemaičių Kalvarijos atlydai
	6 d.	- Mindaugo karūnavimas (Valstybės diena)
	10-17 d.	- Švč. Jurgio Matulaičio atlydai Marijampolėje
	15 d.	- Žalgirio mūšio diena
	16 d.	- Švč. Mergelės Marija (škaplierinė)
	26 d.	- Šv. Ona
	31 d.	- Šv. Ignaco atlydai Lesčiuose

Laikraštėlių leidžia: Spaudos grupė. Redaktorius: Antanas Kišonas,
tel. : 8 428 59144, 8 616 24376, 8 610 88383